

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

**Nicolai Lancicii E Societate Iesv Opvscvlorvm Spiritvalivm
Tomvs ...**

Łęczycki, Mikołaj

Antverpiae, 1650

Prima Eucharistiæ vtilitas, in quantum eius susceptio est opus bonu[m].
Cap. I.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-78821](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-78821)

CAPVT PRIMVM.

Prima Eucharistie utilitas, in quantum eius susceptio est opus bonum.

Primum enim valde nostrum spiritum dicitur, in quantum eius susceptio est quoddam opus bonum. Scimus omnibus bonis operibus quemlibet iustum acquirere statim internum & reale augmentum gratiae sanctificantis, virtutumque Theologicarum & Moralium infusarum, & septem donorum Spiritus sancti, vti probabilius docent Theologi Classici, quos sequitur & citat Henric. Suar. Valq. & fauet S. Henric. Thomas, qui sic loquitur: *Singulis bonis voluntariis, verbis factis & exemplis iustam mercedem restituit pro quantitate caritatis.* Et alius in locis. Et colligitur ex Matth. 10. versu ultimo. *Quicumque potum dederit vni ex minimis istis, calicem aquae frigidae, tantum in nomine discipuli, Amen dico vobis non perdet mercedem suam. Et, scientes quoniam vnusquisque, quodcumque fecerit bonum, hoc recipiet à Domino sive seruus sive liber.* Eph. 6. vers. 8. Et indicat Concil. Trident. *Si quis dixerit iustitiam acceptam non conferuari, atque etiam auferri coram Deo, per bona opera, anathema sit.* Et can. 26. *Si quis dixerit iustos non debere pro bonis operibus, quae in Deo fuerint facta, ac proinde etiam si sint remissa & non magis intensa, quam sit habitus virtutis dum operatur, nec per subsequencia opera bona intensa magis compleatur, & dignificatur expectare & sperare aeternam retributionem à Deo, per eius misericordiam & Iesu Christi meritum, si bene agendo, & diuina mandata custodiendo (quod etiam per remissa opera & habitibus virtutum minus intensa praestatur) vsque in finem perseuerauerit, anathema sit.*

Quis autem nisi haereticus dubitet, susceptio- nem SS. Eucharistiae sine conscientia peccati mortalis factam, opus esse valde bonum? quocirca eius sumptio prodest valde nostro spiritui, per augmentum gratiae & virtutum, & donorum Spiritus sancti, praesertim cum in eius susceptione multa bona opera interna & externa inueniantur. Elicuntur enim in ea actus Fidei, de praesentia Christi mirabili in Eucharistia: de transubstantiatione panis & vini in Corpus & Sanguinem Christi &c. item actus spei, caritatis, religionis, humilitatis, poenitentiae, amoris erga Deum, gratitudinis, quibus singulis respondet peculiare augmentum dinitiarum internarum, quae in spiritu nostro crescunt. dum in illo augentur, cum gratia iustificante, virtutes & dona septem Spiritus sancti, quae S. Thomas contra Scotum putat esse à virtutibus diuersa.

& Sanguinem in cibum & potum imperitur, idque perpetuo, & in quo, Saluator noster, vt ait Concil. Tridentinum, diuitias diuini sui erga homines amoris, velut effudit. Prorogatum est enim tibi, inquit B. Laurentius Iustinianus, in cibum, in confortium, in praesidium, in remedium, in solatium, in gaudium. & post hanc peregrinationem promissum in praemium. Qui enim se nobis hic manducandum dedit, ait S. Chrysologus l. 95. quid suum denegare poterit in futurum? & qui tantum nobis viaticum preparauit ad vitam, quid in illa nobis perpetua mansione non parabit? Vt ob hanc effusionem sui, quae se totum nobis dedit per modum cibi, possit apari illud Tertulliani dictum de SS. Eucharistia: *Christus in sacramentis propriis eger mendicantibus Creatoris.* Effudit se enim, & quali inops factus & mendicus, non habens aliud sibi aequale, quod det, tum, vt homo, quemadmodum ibidem loquitur Concilium Tridentinum, tantum amplius Deum diliget, & frequentius eius beneficia recoleret, quoties, nunc eius Corpus in altari immolatur (vt inquit Christus lib. 1. Reu. S. Brigitae c. 1. tum, vt cooperetamur diuinae caritati, quae eundem in hoc Sacramentali aduentu finem habet, quem habuit in primo aduentu in carne. Quae de re S. Bernardus sic ait: *Aduentus eius causam & verba ipsius, & opera clamant: ad quarendam quippe ouem censuram qua errauerat, de montibus properauit, & confiteatur mansuetus Domino misericordiae eius filius hominum, propter nos venit. Mira quarentis Dei dignatio, magna dignitas hominis sic quaesiti, in qua si gloriari voluerit non erit insipiens, non quod aliquid esse videatur, à se ipso, sed quod tanti eum fecerit, ipse qui fecit. Omnes enim diuitia, omnis gloria mundi, & quidquid in ea concupiscitur, minus est ad hanc gloriam, imò nec est aliquid in eo, comparatione eius. Domine, quid est homo, quia magnificas eum, aut quid apponis erga eum cor tuum? meretur ergo, vt aliqua circa hoc beneficium consideremus nobis profutura. Tria autem possumus in hoc admirabili diuinae caritatis beneficio ponderare. Primum, quantam vim habeat SS. Eucharistia ad nos spiritualiter iuuandos, per eximios effectus quos confert bene dispositis, & promouet ad insignem in vita spirituali profectum. Secundum, quid caula sit, quod illam tam saepe sumentes, non tamen ita proficiamus vti possemus. Tertium, quae in re potissimum per tam frequentem SS. Eucharistiae susceptionem, proficere debeamus. Porro dum in hoc Opusculo effectus SS. Eucharistiae commemorabo, loquar de iis, prout ab ea partim tanquam Sacramento, partim tanquam sacrificio procedunt; Relinquens Scholasticis, vt assignent eos effectus, qui Eucharistiae proprie vt Sacramento, conueniunt, & qui tanquam sacrificio.*